

Jorfastelse, dog med den Tilføining, at jeg nærer det Haab — og det gjør jeg endnu navnlig efter den høitærede Ministers Udtalelser igaar — at Regjeringen snarest muligt vil forelægge et Lovforslag om Forandringer i de nu bestaaende kommunale Skattelove, saaledes at de Mangler, som vi nu alt kende af mange Aars Erfaring, der ved ville blive bortryddede.

Monrad: Jeg kan ikke ikke tiltræde den ærede sidste Talers Opfattelse. Jeg skal kun berøre et eneste Punkt. Han indrømmede, at Hartkornskatten faar en betydelig Nedsættelse, den forsøges intetsteds; overalt hvor der indtræder en Forandring, er det en Nedsættelse, en Nedsættelse, der mange Steder vil være indtil det Halve. Men saa siger han: Hvad nytter det? Saa kommer man jo bagefter ad en anden Vej og siger, at Hartkornbesidderne skulle svare det af Indtægterne, det gjør jo saa ingen Forskjel! Der tager det ærede Medlem imidlertid fejl. I det der skal svares af Indtægten, komme alle de, der have Indtægter i Sognet, til at deltage i Skattens Svarelse. Det er den ene Forskjel, og dernæst, skøndt Hartkornbesidderen kommer til at deltage i denne Skat, sker det dog efter en ganske forskjellig Maalestok. Der gjøres nemlig Forskjel mellem den Hartkornbesidder, der saa at sige ikke eier Noget af sin Gaard, og den, som eier den frit og frit. Denne Forskjel gjøres derimod ikke, naar Staten bliver udredet af Hartkornet. Det er den store og væsentlige Forskjel. Man har ikke hævet al Hartkornskat, fordi den i Tidernes Løb maa antages at have faaet Karakteren af en Prioritet, man forhindrer dens Forsøgelse, og man nedsætter dens nuværende Beløb meget betydeligt. — Der var et Par Punkter, hvor jeg ikke kan sammenstemme med det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg). Det Eine er, at han fastholder som Maximum 3 pCt. Indkomstskat i Kjøbenhavn. Jeg ser ingen Anledning til at fastholde dette Maximum. Sagen jo den, at den ærede Rigsdagsmand mener, at de Skatter, der hviile paa de faste Eiendomme, forholdsvis ere for store, naar man sammenligner dem med den personlige Indkomstskat. Ja, men da er der slet ingen Grund til at fastholde Maximum. Fastholde vi ikke Maximum, vil Procenten jo nok stige, saa det Forhold, der vinkes af den ærede Rigsdagsmand, tilveiebringes af sig selv. Men jeg maa iøvrigt erkjende, at jeg er enig med ham deri, at den bebudede Revision bør foretages, og i den Henseende stoler jeg paa, at den høitærede Indenrigsminister vil efterkomme hans Onske. Hvorvidt Interessentskaber

skulle beskattes af deres Formue eller ikke, tilstaar jeg, er for mig ikke af saa stor Betydning. Det kommer an paa, hvad man forstaar ved Interessentskaber's Formue. Man maa nemlig huske paa, at alle Andele, som Interessenterne eie, er en Gjæld, som paahviler Interessentskabet. Naar saaledes alle Interessenternes Del i Interessentskabet's Formue fragaar, bliver det, som er tilbage, overmaade ringe. Jeg kan nemlig ikke antage, at det skulde være hans Mening, at der skal svares Formuekat af alt det, der opføres som Interessentskabseiendom uden Henhyn til Gjælden til Interessenterne. Det vilde jo blive en dobbelt Beskatning. — Det gjorde mig egentlig ondt, at det ærede Medlem her tæet ved (Th. Nielsen) gjorde nogle Bemærkninger om, hvorvidt en Bestemmelse som Sjælland tilgode eller ikke. Det forekommer oftere, at man her i Thinget saaledes fremhæver, hvorvidt Noget kommer Sjælland tilgode eller ikke; men jeg troer ikke, at dette er heldigt, det er ligesom Begyndelsen til en særlig jydsk Partikularisme, hvorved Spørgsmaalene betragtes blot fra et jydsk Standpunkt. Det er farligt. Det er Begyndelsen til en meget, meget farlig Udvikling. Det, der er foreslaaet, at Statens Stove skal deltage i de kommunale Skatter, stemmer med simpel Retfærdighed. Da Staten slider paa Kommunens Veie, og dens Skovarbeidere dels ved deres Forsørgelse, nemlig Alderdomsforsørgelse, dels ved deres Børns Opdragelse osv. paafører Kommunen Udgifter, er det ikke mere end ganske simpel Retfærdighed, at disse Eiendomme komme til at deltage i de kommunale Byrder, og man kan gjerne sige, at det er Statskassen, der kommer til at deltage i dem. Det er jo Eierne af de Eiendomme, der ligge i Kommunerne og som foranledige Kommunernes Udgifter, der komme til at bestræde disse. — Der er Strid mellem den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds (Kimestad) og den ærede Ordfører. Jeg troer, at Ordførerens Bemærkning om, at det kun var Sprogfeil, som Mindretallet havde ydet sin Medvirking til at rette, var saa morsom, at han ikke kunde modstaa Systemet til at fremsføre den, men det forekommer mig ogsaa, at denne Uttring gjorde et altfor stærkt Indtryk paa det ærede kjøbenhavnske Medlem, at hans Følelser kom i for stærk Bevægelse, saa at han for stærkt fremhævede sine Fortjenester af Lovforslaget. Naar man slaar Noget af paa begge Sider, tror jeg nok, at man faar Sandheden frem. Det er en Ros for Udvalget, at det har aabnet Øre for Indvendinger, aabnet Øre for Forbedringer, enten de saa komme fra Høire eller fra Venstre. Den høitagtede Indenrigs-